

מסורת הש"ס

(א) גרי"ה סה: סנהדרין פ"א:
(ב) וקדושין מ. ע"ז טז:
נמוסין ע. מולין פ"א:
(ג) מנחות מ. ד טז שם טז:
[וספי' למטה מנחות פ"א א:]
(ד) ג' ל' לפני מיד' (שמות)
(ה) וכן אילתא במנחות
במשנה ובגמרא: וכן וכן
אילתא במוספין: (ו) [גבי'
במנחות טז: שם י"ן:
(ז) ברכות ט. פסחים קכ:
וחזים מ: מילתא דרבי'
פרשת גא, (ח) סוטה מט,
(ט) עין למטה לעיל כ, א:
(י) [קף טו, י טו, (י"ג) ע"ג,
(יא) ע"ג קטרין יעב"ן:
(יב) ע"ג ומוספין וחזים מ:
ד"ה ומוספין אילתא:
(יג) [בכרכי: ו"ע' סנהדרין
ל' א:]

הקורא למפרע פרק שני מגילה

כא.

עין משפט
נר מצוה

13 א מ"י פ"ו מהלכות
ממיון הלכה ו [כנ]
סנה ע"ש ר' טו"ש פ"א א'
סיומן מפט ספק א':
גח ב מ"י פ"ו מהלכות
קדקן פ"א א' סנה טו
סנה ע"ש רבי:
א ג מ"י פ"ו מהלכות
מגילה הלכה ו סנה
ע"ש מ"ד' ד טו"ש פ"א א'
ס"י מ"ד ספק א' [כנ]:
ב ד מ"י פ"ו מהלכות
תפלה הלכה טו טו
ט"ע א"ח ס"י קלה ספק
א':
ג ה מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן סנה ספק א':
ד ו מ"י טו"ש פ"א א'
ס"י מ"ד ספק א':
ה ז מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':
ו ח מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':
ז ט י מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':
ח ב מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':
ט י"ג מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':
י"ד מ"י טו"ש פ"א א'
סיומן מ"ד ספק א':

משפט ציוס. דכמיז והיה ציוס הנחילו את צניו (דברים כג) אורעה
כל הפרעה כולה להיות דין צמס' סנהדרין צ' אחד דיני ממונות
(דף ל: :): (י) לטהרם מלועז. בלפרים וען ארו ואוזב ושיני מולעת:
דלמר עד קצירה וספירה צנילה. וילף קב צמס' מנחות' מקראי:
כל למינע עז הצוקר. על מה מוקדה לה'
המוצא כל הלילה עד הבוקר: ופר'
יוסי. דלמר צמסכת מנחות אפילו
סילק את הישנה שמרית וסידר את
החדשה ערבית אף זו הינה ממיד
ומהו ממיד שלא ילון שולחן בלא לחס
אכל לרבנן טפוחו של זה מסקר בצל
טפוחו של מסלק:

הדרן עלך הקורא למפרע

הקורא. עומד ויושב אס רצה
עומד וא"ש רצה יושב:
קראוה שנים. יחד ילאו ולא אמרינן
אין שני קולות נשמעין כאחד: לא
יכרך. אין כרך לברך: צני
ובחמישי צניסה צמנחה.
עזרל תקנן שיהו קורין צניו ובחמישי
בצנא קמה צפרק מרובע (דף כפ).
והכא קמה צניסה הן כהן ולוי
וישראל: ואין מוסיפין עליהן. שלא
יקשה לצבור מפני שהן ימי מלאכה
ועצב בצמנחה סמוך לחשיכה הוא
שהרי כל היום רבין קולין לדרוש:
ואין מפטירין. משום האי טעמא
גופיה: הפוסח והחוסס. בגמ' ס'
מפרש: ואין מוסיפין עליהן. בראשי
חדשים וחול המועד נמי איכא ציטול
מלאכה ושלל מלאכה דבר האכזר מותרת:
גמ' מה שאין כן צטורה. שאין
קורין צמורה לצבור מיושב: ככיוול.
למר צהקצ"ה ככאלס שיכול להלמר
צו כן: שלא ישב על גבי המטה.
אלא או שניהם על גבי המטה או
שניהם על גבי צקע: ולומר.
מני הגבורה: יושב ושוטה. שנית
לצדו מה שלמד: רכוש. דברים
רכיס ונחוס שאלס מהיר לשמען:
ובלנד

גליון הש"ס

גמ' אלאמלא פקרא כתוב.
ר"ה דף ע"ב סוטה דף
ק"ג ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' משתמ בעל
גמלא: דוקן נעל:
ר"ה ד"ה וליקעני
הניס דכתוב לו וכו' אכל
אס לא שלטה כן האור
אין משתן: (א) שם ד"ה
הקורא וכו' אמר ר' שכל
אחדוי ברי"ט רכי
להיות בשבת שאלמלא
שבת אין נציא במנחה וברין
לומר כ"י במנחה שבת לאו
דוקא נציא כל"ל ותיבת
שבת ציו"ט נמחק:

מוספ רש"י

כפרה בחיוב בה. כפי
לעמן פתלן [קדושין מ.
ע"ב כ. חורין י"א]. קצירה
וספירה בלילה. דקצירה
לא קני ללא לוי צנילה
דמיונות ענין וקצירה
לא קני ללא לוי קודם
פסירה דכתיב: (דברים טו)
מהלל מרמש וגו', והבאה
ביום. דמתי ויקהל כו'
מיוס ביחלסו, וספירה
מקמי הבלה דכתיב: דלא
מיוס הביחלס כתיב ולא
משעת הביחלס וכיון
דחשה מפעמי יוס
היכלס הוא [מנחות יו].
סילק את הישנה.
מערכת עמדת שבת
זו [מנחות טז]. סדק עין
קולא למפרע לא היו
למדין תורה אלא
מומרד. שער שמת הוא
היה ברכות בעולם [סוטה
י. טו].

רבינו הגנאל

להשקאת
לעירפת העגלה. לטהר את
המצורע. אלו כולן כשרים
כל היום. כל הלילה חבין
לקצירת העומר ולהקטין חלבין ואימורין. זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום לאיתויו סידור בויכין וכו' יוסי, דהניא ר'
יוסי אומר אפילו סילק לחס הפנים הישנה שחרית וסידר החדשה ערבית אין בכך כלום, ומה אני מקיים לחס הפנים לפני תמיד,
שלא ילך שולחן בלא לחס. כל דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה. לאיתויו אכילת פסחים ודלא כר' אלעזר בן עזריה דהני ער
צמות, ויזכיר דבר שרונה את השבת ביום מוה שרדחו במשיריו בלילה, והנתנין המצורע נעשה בחבתי ליעשות תבתינן,
יתפר בחול. תני ר' אחא הן סדר התמיד לעברת בית אלהינו, בין בחול בין בשבת. הדרן עלך הקורא את המגילה. פרק שלישי קורא עומד הקורא את המגילה עומד ויושב יצא. תנא מה שאין כן בתורה, שנאמר ואתה פה עומד עמדי. אמר רבי מנין לרב
שלא ישב על גבי מיטה ותלמיד על גבי צקע וישנה, שנאמר ואתה פה עומד [עמדין], כלומר התלמיד כמו חבר. ת"ח מיומת [מוספין] ועד רבין גמליאל היו למידין תורה מעומד, משימת רבין גמליאל ירד חולי לעולם והחילו לישב ולשנות. והיינו דרין במסכת
סוטה שישב על גבי מיטה ותלמיד על גבי צקע עומד וישנה, כתוב אחד אומר ואשכ בהר ארבעים יום, וכתוב אחד אומר ואשכ בהר ארבעים יום, ואסיקנא רכות מעומד וקשות מיושב. מתני' קראנן אחד את המגילה או קראוה שנים בחד יצאו.

ולקהטר חלבים (ב) כל הליצה עד הבוקר. והיינו דוקא
שנתעללו האצרים קודם חלות ששלטה צהן האור
אכל אס לא משה צהן אין ו משניין אחר חלות כדלמר ר' יוחנן סוף
פ"ק דימוא (דף כ:): לאיתויו אכילת פסחים ודלא כרבי אלעזר
ב"ע. מ"י נראה דלכה כר' אלעזר
דהא לויאל סתמא דפסחים
(פסחים קכ: וסס) דקאי כוומיה דתנן
הפסח אחר חלות מעומד את הידים
וכן משנה בצ"חזו מקומן (וחזים דף ט:)
וסתמא צסוף פ"ק דברכות (דף טו).
גבי מעשה וצאו צניו של רב גמליאל
מצית המשמה וכו' אמר להס כל מה
שאמר חכמים עד חלות מלות עד
שיעלה עמוד השחר ואילו אכילת
פסחים לא קמי ומוקי לה כרצ"ע
דלמר עד חלות וא"כ כריך למהר
לאכול מנה צלילי פסחים קודם חלות
ואפילו מנה של אפיקומן שהרי חיוב
מנה צומן הוה הוה דלוריימא (ט) אכל
צהלל של אחר אפיקומן אין להחמיר
כל ששהי מדרבנן הוה:
הדרן עלך הקורא למפרע
הקורא. ואין מפטירין בנביא.
קשיא לר"ת דהא צפרק
צמה מדליקין (צמח דף כז. וסס) אמר
רב אחדצוי (ב) שאלמלא שבת אין
נציא צמנחה ציוס טוב שחל להיות
צצנת וצריך לומר דהאי דקלמר
החס דמפטיר נציא צמנחה צצנת
כשחל ציו"ט לאו דוקא נציא אלס
רוצה לומר בצמוצים כדלמרין פרק
כל כתיב (סס קטו): צנהדעלל פסקי
סדרל צמנוצים צמנחה צצנתל
ופסקי היינו הפטרה ונקומות יא
שנהגין לעשות כן והטעם שמפטיר
צמנחה צנעמית ולא צצמריית משום
דכתיב (ט) שמרו משפט ועשו דקא
(ישיעו ב) ואגרל דמענימל דקתט'
לעט ערד ומשה נכון לאומרו:
צערד אחר שעשו דקא:
הפותר והחותם בתורה מברך
לפניה ולאחריה. קשיא
אמאי מנא הן מילתא הכא ג' פעמים
דהא צמד זימנא קנול ר' ילי' דהוה
סלקא דעתך דכל ציו"ט מילתא
מחצירה מצרך לפניה ולאחריה מש"ה
אלצטריך לתמני בצוללו:
אלמלא מקרא כתוב. קשיא
שיש אלמלא שרואה
לומר אילו לא כגון הלכ וכו'
אלמלא אגרות הראשונות (לעיל דף ט:)
וכן הכרה יש אלמלא שרואה לומר
אילו היה אלמלא נגדוה למנייה מישאל
ועזריה (במכות דף ל:): וכן אלמלא לוי
אתה וכו' [לקמן דף טז:] ומאי שנת
ואומר ר"ת דהיכא שיה א"ל"ף בסוף
אלמלא רוצה לומר אילו לא הייתה דכתי'
אלמלי ציו"ט רוצה לומר אילו היה:
תנא

1. כפרה לעמך ישראל
אשר פריתי לו ואל תתן
דם נקי כפרך עמך
ישראל ונכפר לך
הדם: דברים כא ח
2. ואת התייה תורת
המצרע ביום הטהרתו
והקרא ואל תהבון:
ויקרא די ב
3. וצאת אהרן ואת צניו
לאומר ואת תורת העולה
הוא העולה על מוקדה
על המזבח כל הלילה
עד הבקר ואש המזבח
התקד בה: ויקרא ו ב
4. ותנתן על השלחן
לחם פנים לפני מיד:
שמות כה ל
5. ואבל את הקשר
בלילה הזה צלי אש
על מזריים
יאבלוה: שמות יב ח
6. ועברתי בארץ מצרים
בלילה הזה והפתייה כל
בכור בארץ מצרים
מאדם ועד בהמה ובכל
אלהי מצרים אצטעה
שפטים אני: שמות יב יב
7. ואתה פה עומד עמדי
ואדברה אליך את כל
המקומות
והמושפטים אשר
תלמדו ועשו כארץ
אשר אנכי נתון לך
לרשות: דברים ה כו
8. בעלתיה היתה לקחת
לחת האבנים לחות

הברית אשר ברית יום עכום ואשכ בהר ארבעים יום ואלתי וימים לא שתייה: דברים ט ט
9. ואנכי עמדתיו בהר ברימים דראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמעו יי אלי גם בפעם ההוא לא אבה יי
השתייה: דברים י י
10. ותשבו בקדש ימים רבים כמימים אשר ישקבם: דברים א טו
פרק שלישי קורא עומד הקורא את המגילה עומד ויושב יצא. תנא מה שאין כן בתורה, שנאמר ואתה פה עומד עמדי. אמר רבי מנין לרב
שלא ישב על גבי מיטה ותלמיד על גבי צקע וישנה, שנאמר ואתה פה עומד [עמדין], כלומר התלמיד כמו חבר. ת"ח מיומת [מוספין] ועד רבין גמליאל היו למידין תורה מעומד, משימת רבין גמליאל ירד חולי לעולם והחילו לישב ולשנות. והיינו דרין במסכת
סוטה שישב על גבי מיטה ותלמיד על גבי צקע עומד וישנה, כתוב אחד אומר ואשכ בהר ארבעים יום, וכתוב אחד אומר ואשכ בהר ארבעים יום, ואסיקנא רכות מעומד וקשות מיושב. מתני' קראנן אחד את המגילה או קראוה שנים בחד יצאו.